



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 12 (17) • 4 Aprilie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-L urmăm pe Hristos!

Fericitul Augustin | sec. V d.Hr.

„Ridică-ți crucea și urmează-i Domnului! Nu este altă cale de a-l urma Domnului, decât prin purtarea ei, căci cum poți să-l urmezi, dacă tu nu ești al Lui?”

Postul Mare, urcuș spre Înviere

Ziua Crucii - Zi de Cruce pentru noi și pentru lume

Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

„A lua Crucea” este chemarea Domnului Hristos în această zi și în toate zilele.

1 A lua Crucea înseamnă a **prelungi în viața noastră taina Răstignirii Domnului Hristos**. Cum se împlinește aceasta?

Prin credința că Dumnezeu nu părăsește făptura Sa.

Prin nădejdea că și în iadul epidemiei actuale, Hristos coboară, ia de mână, tămăduiește și mântuiește.

Prin dragostea față de aproapele, arătându-se prin aceasta, durerea față de durerea semenului

2 A lua Crucea înseamnă a **prelungi smerenia lui Hristos în viața noastră**. Cum se împlinește aceasta?

Prin atitudinea smerită în orice situație. Smerenia este singura forță care biruiește. Smerenia nu exclude fermitatea, tonul categoric și mărturisirea Adevărului.

Prin tăierea voii noastre și rămânerea în ascultare față de Biserică, avem încredințarea că Dumnezeu ne luminează pentru a lua cele mai potrivite hotărâri.

3 A lua Crucea înseamnă a **înțelege taina despărțirii fizice între preot și enoriașii săi**. Ce înseamnă aceasta?

Preotul trăiește adânc și dureros clipa Sfintei Liturghii săvârșită cu ușile închise.

Credinciosul trăiește adânc și dureros clipa Sfintei Liturghii la care nu participă trupește.

Preotul așază în prescura, vinul și apa de la Proscomidie toată durerea, lacrima și rugăciunea credincioșilor aflați în casele lor. Preotul așază viața credincioșilor

în Sfântul Potir, adică în mâna lui Dumnezeu. Prescura și vinul, dimpreună cu viața credincioșilor din ele devin Trupul și Sângele Domnului. Preotul se împărtășește cu Acestea. În inima, mintea, cugetul, rărunchii și sufletul său sunt prezenți toți credincioșii. Prin mijlocirea aceleiași Trup-Biserica lui Hristos, harul dumnezeiesc ajunge în fiecare mădular.

Credinciosul acasă își transformă locuința în Biserică: candelă, icoane, metanii, psaltire, acatiste, paraclise, legătură media cu biserica. Mai presus de toate, nădejde că Dumnezeu nu ne părăsește și ne vom întoarce cât mai curând în bisericile noastre.

Preotul va înțelege cât de vitală este prezența credincioșilor alături de el. Credincioșii vor avea dor de preotul lor. Ce minunată familie!

4 A lua Crucea înseamnă a **înțelege taina isihiei din propria locuință**. Ce înseamnă aceasta?

„Oprește-te și cunoaște că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmul 45, 11), zice psalmistul; „Linistește-te și cunoaște că Eu sunt Dumnezeu”, completează Sfântul Ioan Gură de Aur.

Linșteța, singurătatea, retragerea, isihia, spune Patericul, sunt: întărirea creștinilor, scară cerească, cale către Împărăția cerurilor, maică a străpunerii, a pocăinței pricină, oglindă a păcatelor în care omul își vede păcatele lui, izvor al lacrimilor și suspinelor, luminare a minții, maică a blândeții, împreună locuitoare cu smerenia, prilej de a-l aduce pe om în starea de pace, timp pentru a vorbi cu



DUMINICA
3
DIN POST

îngerii, însoțire cu Dumnezeu, paznic al gândurilor, împreună lucrătoare a deosebirii duhurilor, maică a tuturor bună-tăților, întărire a postului, frâu al limbii și stavilă a lăcomiei pântecelui, maică a rugăciunii și a cititului, înfrânare a auzului, a limbii și a văzului, înduplecare a lui Dumnezeu, dătătoare de cuget neschimbător și ocrotire a celor care stau în chiliile lor, așteptare a lui Dumnezeu zi și noapte, rostire cu psalmistul: „gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea” (Psalmul 107, 1), purtare a jugului celui ușor și a poverii celei ușoare, așteptare a lui Hristos, făclie nestinsă, liman neînvințat, alungare a nerușinării, izgonire a îndrăzelii obraznice, transformarea răsului în suspin, închișoare a patimilor, maică a evlaviei, loc al lui Hristos care rodește roade bune.

5 A lua Crucea înseamnă a **accepta cu îngăduință și dragoste slăbiciunile și neputințele celui de lângă tine, soț, soție, copii, bunici etc.**

Purtător de Cruce te numești atunci când te lupți să-l înțelegi, să-l ierți pe celălalt în neputința lui, să-i dai întâietate, să te smeri în fața lui și, mai ales, să-l cuprinzi în dragostea ta.

„Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea ta” (I Corinteni 13, 13).

Rămâne dragostea Crucii arătată în minunate cuvinte mărturisitoare: **Viața creștinului este o cruce zilnică. Cine nu se smereste de voie, va fi smerit de nevoie.**

„Dă-mi, Doamne, smerenie să scap de bici” (Sfântul Isaac Sirul).

„Ține-mă Doamne de urechi, că altfel te vând ca Iuda”, mărturisește un gânditor occidental.

„Amin! Vino, Doamne Iisuse! Harul Domnului Iisus Hristos, cu voi cu toți! Amin” (Apocalipsă 22, 21).

...pentru cea de-a patra săptămână din Post

Sfântul Nicolae Velimirovici

„Din inimă ies gânduri rele, ucideri, preacurvii, curvii, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule. Acestea sânt care spurcă pre om.”
(Matei 15, 19)

1 Aceste cuvinte le-a spus Domnul tău, fiule. Acestea Le-a spus Evreilor necreştinaţi a căror inimă, din pricina păcatului strămoşesc şi păcatului lor, se preschimbase în izvor nu al vieţii, ci al morţii şi a toată putreziciunea.

2 Inima este un izvor, iar gura este un râu. Iar că așa stau lucrurile da mărturie Atoateştiitorul, Care în trup a umblat pe pământ, cu aceste cuvinte: *Din prisosiţa inimii grăieşte gura.* (Matei 12, 34). Aşadar, limba noastră este vestitorul inimii noastre. Ce cuvinte sunt în inimă, aceleaşi cuvinte-s şi pe limbă; şi ce urâciune e în inimă, aceeaşi urâciune-i şi pe limbă. Ceea ce se află în inimă se varsă şi se prelinge pe buze.

3 Adâncă e inima omului, zis-a prorocul. O, Doamne, cât de adâncă e inima omului! În inima omului totul se poate cuprinde, dar numai Tu, Dumnezeu nostru, o poți cuprinde. Şi curăţia îngerilor şi necurăţia iadului își poate găsi locul în inima omului. Barometrul inimii omului are însemnate toate gra-dațiile, de la talpa iadului până în tărnia cerurilor.

4 De aceea s-a zis: Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzeşte-ți ini-

ma, căci din ea izvorăşte viaţa. Izvorăşte viaţă dacă o păzeşti; iar, de nu o vei păzi, va izvorii toată urâciunea.

5 Şi una, şi alta. Aşadar, păzeşte şi păstrează izvorul 17 vieţii din tine, ca să nu se tulbure. Tu ești botezat, şi botezul e mare lucru. Ești îmbăiat în apă şi în duh. Fiul lui Dumnezeu s-a pogorât şi te-a îmbăiat, precum o maică își îmbăiază pruncul murdar. El a curăţit inima ta şi a făcut-o izvor al vieţii. Şi tu, ce faci? Oare nu ești fără de minte când păcătuiești? Oare prin păcat nu preschimbi izvorul vieţii într-un izvor al morţii?

6 O, Dumnezeul nostru, Cel ce pretutindenea ești, cât de bine este pentru om a-și preda inima în mâinile Tale decât a o călăuzi cu propriile mâini! Cu adevărat primejdios lucru este pentru om a-și călăuzi inima cu muritoare mâini! Tu, Doamne, dintotdeauna ai știut asta. Iar Tu, îndată ce i-ai dăruit omului inima – această nemărginită şi tainică minune! – părinteşte l-ai sfătuit: Fiule, dă-mi inima ta! Adică, întoarce dar din darul Meu, pentru a nu-l pierde.

7 Mulţi vorbesc despre voia slobodă a omului. Sunt oameni slobози întru bine, iar alţii slobози întru rău. Slobod

întru bine este cel ce își predă libertatea celui mai slobod, adică Celui ce este cel mai slobod, ca să o folosească spre bine. Slobod întru rău este cel ce vrea să folosească singur libertatea sa, şi atunci, fără să bage de seamă, o predă Tiranului, celui ce este cel mai lipsit de libertate.

8 Oare nu ai văzut vreun copil căruia maica i-a dat cuţitul să taie pâine, şi copilul ține cuţitul, iar mama ține cuţitul copilului? Aşa, de fapt, mama e cea care taie cu cuţitul, chiar dacă copilului i se pare altminteri. Dacă copilul împinge mâna mamei, atunci nu va tăia pâinea, ci se va tăia pe sine. Oare nu este aceasta chipul libertăţii omeneşti? Oare nu este pildă despre cei slobози întru bine şi cei slobози întru rău?

9 O, cel ce ești slobod întru cele bune, foloseşte-ți libertatea dăruită pentru a da inima ta Domnului spre călăuzire. Va rămâne a ta şi o vei purta în sine, iar El o va călăuzi.

10 În această a patra săptămână a Postului Mare, aduți aminte de înfricoşatele, dar adevăratele cuvinte al Mântuitorului tău despre inima care nu o călăuzeşte Dumnezeu şi de toate cele ce se ies din această inimă. Aminteşte-ți şi înfricoşează-te amintindu-ți.

11 Lasă-te întru totul lui Dumnezeu şi spune-i în rugăciune: *Tată, în mâinile Tale îmi predau inima. Fă din inima mea ce știi, ca din ea să iasă gândurile bune, și viața, și credincioșia în căsătorie, și sfânta dragoste, și cinstirea avuției străine, și mărturisirea cea dreaptă, și slăvirea și laudarea sfântului Tău nume. Amin.*

(extras din lucrarea *Inima in Marele Post*, Editura Predania, Bucuresti, 2010)

Învăţăm din pilde

Timpul schimbării

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi şi a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

– Părinte, sunt destul de rău. Aş vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât şi multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

– Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine! L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, şi i-a spus:

– Vezi acest vlăstar, știi ce este?

– Da, părinte, un puiet de brad.

– Smulge-l!

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt, aproape cât un om.

– Acum, scoate-l pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomișorul acela,



dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

– Smulge-l acum pe acela.

– Dar e destul de mare, nu pot singur.

– Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată.

– Acum scoateți bradul falnic de acolo.

– Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi și o sută de oameni.

– Acum vezi, fiule? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu, însă, vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu.